

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Calvinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

2. Primus Simon qui dicitur Petrus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

2. Tim.
2. 15.
2. Cor. 2.
17.
2. Cor. II.
13.

lupi rapaces, fures ac latrones, non tamen eos pudet Ministerium suum Evangelicum sonare. Sed audienda vox Christi, & serio audienda, nullos esse Pastores ubi non sunt operarij; operarij autem quos Deus mittit in messem suam (quod Calvinus alto hic premit silentio) operarij (vt Apostolus loquitur) *inconfusibiles à vitio xpi* qui ita operantur vt operis non pudeat aut pœniteat postea. operarij *rectè tractantes verbum veritatis*, operarij *non adulterantes verbum Dei*. Denique operarij *non subdoli, transfigurantes se in Apostolos & novos Euangelistas*, qualem se Calvinus profiteretur. Postremo vagas & dispersas oues esse, quæ deserta Ecclesia Catholica, vnico ouili Christi, non Euangelij doctrina in ouile Dei congregantur, sed sub Euangelicæ doctrinæ titulo in varias penèque innumeras sectas distrahuntur. Catholicæ verò Ecclesiæ hoc tempore pastores non fuisse penitus canes mutos, nulli melius quàm in Gallia Calvinistæ nosse & meminisse possunt: quos ita vocales in primariis regni illius vrbibus senserunt, vt hoc vno maximè post Deum medio, ab illius nobilissimi Regni diademate depulsi & abacti per annos quàm plurimos fuerint; nec nisi sub pelle Catholico regnent, qui hæctenus ibi regnarunt.

IN MATTHÆI CAP. X.

2. Primus Simon qui dicitur Petrus.

Petri primatus.

PETRI supra ceteros Apostolos primatum hic locus manifestè docet. Neque enim vel ætate vel vocatione primus erat, sed in vtroque Andreas eum præcessit; deinde à tribus Euangelistis Matthæo hic, Marc 3 Luc. 6. qui Apostolos ordine recensent, semper primus ponitur, aliorum Apostolorum ordine non seruato. Nam hic quidem Andreas, apud Marcum Iacobus secundo loco ponitur. Rursum, vt Marcus narrat, hoc demum tempore *imposuit Christus Simoni nomen*, vt vocaretur Petrus. id est, Caput: hoc inquam tempore quo 12. Apostolos designat; vt eodè n momento de capite vicario prospiceret, quo de membris. Tergiversantur hic hæretici, & grauius hoc argumentū ferunt. Beza ceteris audacior, in Annotationibus in hunc locum, suspicatur hoc vocabulum, *Primus*, ab aliquo additum. Sic enim scribit *Quid si hoc vocabulum ab aliquo additum est, qui Petri primatum vellet stabilire?* Hæc est hæretica audacia sibilis explodenda & anathemate digna, quæ ipsorum

Beza audacia.

ipforum hæresibus repugnant, è Scripturis expungere. Quo
semel admissio, nihil erit in Scripturis ab hæreticorum cor-
ruptione tutum. Addit homo impudens, vt aliquam dicti
sui rationem adferat, nihil sequi quod cohereat: quasi nõ cum
vocalulo *Simon* &c. apertissimè cohereat. Sed voluit ad om- Beza. ca- uillationes resutatur.
nem impudentiam frõtem perficere. Addit adhuc, in hoc or-
dine nihil mysterij latere, quia idem ordo apud omnes Euange-
listas in reliquis Apostolis nõ obseruatur. Respõde quoad reli-
quos hoc verum esse, & idcirco in illis paritatem inde opti-
mè ostendi. Sed quum omnes in solo Petro ordinem seruent,
vt primo semper loco ponatur; manifestũ fit, in illius ordine
ac loco mysteriũ esse, & primatus significationẽ. Prosequitur
Beza. Sed & apud Paulum Gal. 2. *Iacobus* Petro præponitur, vt
planè sint ridiculi qui volunt hoc argumento tyrannidem An-
tichristi confirmare. Hæc ille, ridiculo maximè argumento
vñs. Paulus ad Gal. 2. nullam facit ex instituto Apostolorum
commemorationem, sicut tres Euangelistæ, vbi primo suus
locus debebatur; ideoque ordinem non seruat, sed eum pri-
mo loco ponit qui primus illi occurtebat, & qui primus illi
dexteram societatis dederat, *Iacobus* videlicet Hierosol. Epi- Ver. 18.
scopus quẽ primò conuenerat, vt patet Act. 21. qui eum postea
ad Petrum & Ioannem socios semper indiuisos adduxit.

Caluinus huoc locum astutius exagitat. *Primum, inquit,* Caluini. cauillatio- nes rãful- luntur.
inter Apostolos fuisse Simonem Petrum libenter fatemur. Sed
quod inter paucos homines valuit, ad totum orbem extendere
nulla ratio patitur. Hæc ille insulsissimè. Si enim paucorum
Apostolorũ debuit esse primus aliquis, & schismatis tollen-
di causa caput, à quibus tamen dissensionis aut ambitionis
periculum non erat; quanto magis diffusa per totum orbem
Ecclesia vnum esse caput oportet, ne inter tot capita fieret
dissensio, & omnia vaultaret ambitio? Addit Caluinus. *Adde*
quod qui primus numeratur non ideo protinus inter suos colle-
gas Dominium habet. Cui responde, primatum Petri & suc-
cessorum eius non esse Dominium temporale & imperiosum
super reliquos pastores, sicuti *qui maior est inter gentes, domi-* Matt. 20. Vide infra ad eadem verba.
natur eorum, sed esse potestatem spirituale & Ecclesiasticam
componendi & definiendi ea quæ de fide & moribus in dubiũ
vocantur. Concludit Caluinus. *Iam vt omnia illis que postulãt,*
de Petro demus, donec impios & sacrilegos apostatas Petri suc-
cessores esse probent, eius dignitas nihil ad Romanam Sedem.
Hæc ille. Sed conuitium hoc ac maledictum est, non argu-
mentum. Sic solent hæretici, quum argumenta deficiunt, ad

conuitia diuertere, in quibus se multò plus valere norunt quàm in argumentis. De Primatu Petri ex Scripturis Euangelicis perspicuè & copiosè demonstrato, vide operis nostri de Princip. fidei Doctrinal, lib. 6.

22. *Qui perseuerauerit vsque in finem, hic saluus erit.*

Versionis
nouitas af-
fectata.

VANUS Erasmus, & post eum Beza, vertunt hic, *Qui sustinuerit*: & Marc. 13. vbi vulgatus interpretes vertit, *Qui sustinuerit*. illi vertunt, *Qui perseuerauerit*, quum in Græco textu utrobique idem sit verbum, ὁ ὑπομείνας: videlicet vt vulgaram versionē quasi Ioannes ad oppositū quoquo modo reprehenderent. Nam Beza ad Matth. cap. 24. ver. 13. vbi eadem sentētia hic repetitur, versionem vulgatā (quam ipse sequutus est Marc. 1.) apertè reprehendit, dicens non ὑπομείνας, sed ἀνασφύγγειν perseuerandi virtutem significare. In quo lectoris imperitia turpiter abutitur. Ipsa enim lexica græca pluribus exemplis docent ὑπομείνας non minus propriè & frequenter perseuerantiam, significare quàm patientiam.

38. *Qui non accipit crucem suam & sequitur me, non est me dignus.*

Versionis
Beziana
ineptia.

THeodorus Beza circa horum verborum receptissimam versionem, omnes hactenus interpretes corrigit, & nodum in scirpo quaerit, vt aliquid in Catholica disciplina arrodatur. Illud, *Qui sequitur me*, ἀκολουθεῖ ὀπίσσω μου, vertit, *Qui sequitur me à tergo*. Et causam addit. Sic (inquit) interpretatus sum, quia quum non satisfecerit Euangelista verbum ἀκολουθεῖν sequi, sed addendum aliquid præterea iudicavit, hoc quoque putauimus necessariò exprimendum, quod à vetere interprete & ab Erasmo fuit neglectum. Multi enim se Christum sequi dicunt, quum illi soli sequantur qui à tergo sequuntur, id est, qui illum verbo suo præeuntem possunt ostendere. Quare qui Deum colunt cultu à se excogitato, intelligant sese non sequi Christum, sed illi præire velle. Hæc ille, varios religiosorū in Ecclesia Catholica ordines, aut etiam mortificationes voluntarias taxans, quasi cultus priuatim excogitatos; nullum autem Dei cultum probans, nisi qui in verbo Dei scripto expressè mandetur: hoc enim est, *Christum verbo suo præeuntem posse ostendere*. Solent enim hæretici ex industria pestifera sua venena obscurius potrigere, vt à suis quidem optimè intelligantur, ab ortho-

Hæretico-
rum con-
suetudo.